

ת"פ 51245/06/15 - מדינת ישראל נגד ש מ

בית משפט השלום בחיפה

15 דצמבר 2015

ת"פ 51245-06-15 מדינת ישראל נ' מ(עציר)

לפני כבוד השופט שלמה בנג'ו

המאשימה

מדינת ישראל

נגד

הנאשם

ש מ (עציר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד כהן סיסו

ב"כ הנאשם - עו"ד סעיד רכאב

הנאשם באמצעות הליווי

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

כללי

כנגד הנאשם, הוגש בתאריך 24.6.15, כתב אישום שייחס לו עבירות של **פציעה כשעברין מזויין**, לפי סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: **החוק**); **והחזקת סכין למטרה לא כשרה**, לפי סעיף 186(א) לחוק.

כתב האישום:

עפ"י הנטען בכתב האישום, במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, התאמן בנו של הנאשם, ז.מ., שהינו קטין, במכון כושר בו התאמן ס ע (להלן: **המתלון**). בין השניים נערכה היכרות שבמהלכה סיפק המתלון לקטין חומרים שונים, שטיבם אינו ידוע למאשימה.

בתאריך 15.6.15, בשעות הערב, התקשר הנאשם לס ח (להלן: **ס**) וביקש ממנו לאסוף את המתלון ברכבו ולהביאו למקום המפגש. בהמשך לכך, סמוך לשעה 22:00, התקשר ס למתלון, אסף אותו ברכבו מסוג טויוטה (להלן: **הרכב**), ולאחר כעשרה מטרים של נסיעה, עצר ס את הרכב והעלה את הנאשם. משחשש המתלון לחייו, פתח את דלת הרכב, וקפץ ממנו.

אז, יצא הנאשם אחר המתלון ופצע אותו, באופן שדקר אותו בבטנו, באמצעות סכין. המתלון התגונן וחבט מכות בנאשם, אשר המשיך וניסה לדקור את המתלון שוב, ואף ניסה למשוך אותו אל הרכב. במעמד זה, הצליח המתלון לחלץ הסכין מידי הנאשם ושמר את ידית הסכין. משהחלו להתקהל במקום אנשים, ברח הנאשם עם ס מהמקום.

כתוצאה ממעשי הנאשם, נגרם למתלון פצע דקירה מעל הקסיפואיד שחדר עד העצם, בועות אוויר זעירות בדופן בית חזה ופציעה שהצריכה אשפוז.

תשובת הנאשם לכתב האישום ותיחום המחלוקת

הנאשם כפר בעובדות כתב האישום וטען כי מעשיו היו לשם הגנה עצמית. הנאשם טוען כי בינו לבין המתלון פרצה קטטה, בעקבות כך שהמתלון, לשיטת הנאשם, הזריק לבנו הקטין הורמונים וסטרואידים, משך כ- 10 חודשים, ובעקבות כך אושפז בנו בבית החולים. הנאשם אף כפר בעבירת החזקת הסכין המיוחסת לו, וטען כי הסכין היה אצל המתלון, וכי הוא (הנאשם) נדקר ראשון על ידי המתלון, בחזה, החל להיאבק במתלון, וכתוצאה מכך נשבר אפו. כמו כן, כפר הנאשם בחבלות שנגרמו למתלון, כפי שפורטו בסעיף 8 לכתב האישום; לדבריו, המתלון הגיע לבית החולים עם המטומות בפניו, אך לא סיפק מסר כיצד נגרמו.

אין מחלוקת כי בין המתלון לבין בנו של הנאשם קיימת הכרות קודמת, על רקע אימונים בחדר כושר, כאשר המתלון נהג למכור לבנו של הנאשם חומרים שונים- לגבי טיבם קיימת מחלוקת, אך זאת אינה רלוונטית לצורך ההכרעה

בענייננו. החשוב הוא כי בעת האירוע, הנאשם סבר, אף לשיטתו, כי המתלון מספק לבנו סטרואידים, ופנה למתלון על מנת שזה יחדל מלעשות כן - זאת תמצית המחלוקת אשר הייתה קיימת אותה עת בין הנאשם לבין המתלון, ומהווה רקע להמשך ההתרחשויות של יום האירוע.

אין מחלוקת כי הנאשמים נפגשו ביום האירוע - 15.6.15, ליד ביתו של המתלון. כמו כן, אין מחלוקת כי הנאשם הגיע למקום האירוע בליווי ס וברכבו, וכאשר עלה המתלון לרכבו של ס, תחילה היו השניים לבד, ולאחר נסיעה של כעשרה מטרים, עלה הנאשם אף הוא לרכב הטיוטה.

המחלוקת בין הצדדים נגעה לשתי נקודות עיקריות:

הראשונה, מה התרחש במסגרת האירוע האלים בין הנאשם למתלון. וביתר דיוק, מי היה זה שנקט באלימות כנגד רעהו. האם זה היה הנאשם שתקף את המתלון באמצעות סכין, וכל שעשה המתלון היה להגן על עצמו מפני התקיפה, או שמא היה זה המתלון שתקף את הנאשם ראשון, ואילו כל שעשה הנאשם היה להתגונן מפני המתלון.

השנייה, מי הביא את הסכין למקום האירוע; האם היה זה הנאשם, שהצטייד בה, מבעוד מועד, עת הגיע לביתו של המתלון על מנת לשוחח על כך שהמתלון מספק לבנו הקטין סטרואידים, או שהיה זה המתלון, אשר הצטייד בסכין, עת ירד לנקודת המפגש עם הנאשם וס.

פרשת התביעה

א. עדות המתלון

המתלון הכחיש כי מכר לבנו של הנאשם סטרואידים, אך הודה בכך שנתן לו (ללא תמורת כסף) מוצר בשם קריאטין, אשר לדבריו מאושר על ידי משרד הבריאות: **"אני לא מכרתי סטרואידים, נתתי לו מוצר בשם קריאטין שזה מאושר על ידי משרד הבריאות...זו לא הייתה מכירה, לא לקחתי כסף..."** (ראה עמ' 9 לפרו', ש' 27-28).

המתלון מסר כי ביום האירוע - 15.6.15, בשעה 23:00 בערך, התקשר אליו ס, אמר לו שהוא רוצה לדבר איתו, וביקש אותו לפגוש אותו מחוץ לביתו, ברכבו. המתלון מסר כי יצא מביתו, ועמד לצד רכבו של ס. המתלון מסר כי הציע לס לעלות לשתות קפה בביתו, שם יוכלו השניים לדבר, אך ס סירב להצעה ואמר לו כי הוא מעדיף שיעשו סיבוב ברכב.

לאחר מכן, מסר המתלון כי עלה לרכבו של ס, והתיישב במושב הקדמי ליד הנהג. לאחר כ 10-15 מטרים של נסיעה, עצר ס את הרכב, ואדם נוסף עלה לרכב, אותו לא זיהה בתחילה, אשר אמר למתלון **"סע לחורשה"**. המתלון, שחשד כי משהו אינו כשורה, קפץ מהרכב. לאחר הקפיצה, מסר המתלון כי הבין שמדובר בנאשם, אשר החל לדחוף אותו חזרה לתוך הרכב. אחר כך, מסר המתלון, כי אף ס ירד מהרכב, על מנת לעזור לנאשם להכניסו חזרה לרכב ללא רצונו.

עוד תיאר המתלונן, כיצד במהלך הוויכוח והדחיפות, הוציא הנאשם סכין, וכן כי "**...הוא** (הנאשם- ש.ב.) **החזיק את הסכין ביד ימין...**" (עמ' 10 לפרו', ש' 14), ודקר אותו; המתלונן ציין כי בתחילה לא הרגיש את הדקירה, לא הבין כי נדקר, ולא ידע כי הנאשם נושא סכין, אלא רק לאחר שתפס בידו של הנאשם, מצא, כי האחרון אוחז בסכין, ורק אז, הבין למעשה, כי נדקר על ידי הנאשם.

עוד מסר המתלונן כי בעת שניסה להתגונן מפני הנאשם, החל להתפרע, נתן מכות לכל הכיוונים, וכן תפס את הסכין ושבר אותה. הלהב נשאר בידו וזה החלק מהסכין אותו מסר לאחיו, שמסר את הסכין למשטרה. עוד ציין, כי לאחר שהחלה התקלה של אנשים במקום, ברחו הנאשם וס מהמקום: "**אני התגוננתי, דחפתי וגם נתתי, אחרי זה ניסו להכניס אותי חזרה לאוטו, אני התגוננתי, אני לא זוכר בדיוק מה עשיתי אבל התגוננתי, התחלתי להתפרע, נתתי מכות לכל הכיוונים, לא התרכזתי בפנים שלו או באיזור מסוים.**" (שם, בש' 15-17).

לגבי פציעותיו, מסר המתלונן כי "**באיזור החזה. נדקרת פעם אחת**" (שם, בש' 14). לגבי סימני ההמטומות על פניו - מסר כי אלו אינם קשורים לאירוע נשוא תיק זה. תחילה, סירב המתלונן בתוקף לענות לשאלות אודות אופן גרימת החבלות, אך לבסוף, לאחר שהוזהר על ידי בית המשפט כי מחובתו לענות על השאלה, התרצה, והשיב כי החבלות נגרמו במהלך קטטה שהתרחשה באולם אירועים, בין קבוצת אנשים שיכורים, כאשר אחד מהם, התנפל עליו ונגח בראשו.

המתלונן הכחיש כי הוא שהביא את הסכין וכן הכחיש כי דקר את הנאשם; לדבריו, הסכין הייתה בידו משום ששבר את הלהב במהלך ההתגוננות, וכן הוסיף כי מדובר בלהב קטנה, בגודל כף ידו, ובמהלך הקטטה אף לא הרגיש כי הוא אוחז בה: "**לא היה לי כלי חד ביד. הייתה לי את הסכין שהחזקתי אותה. אני לא דקרת אותי עם הלהב עצמו, אני שברתי את הלהב, היה ביד שלי, אבל איך אני אדקור אותו, כל הלהב זה 7 ס"מ, הכף יד שלי בגודל של הלהב**" (שם, בש' 17-19).

עוד מסר, להוכחת טענתו, כי לו אכן היה התוקף במקרנו, מדוע היה מוסר את הסכין למשטרה, וכי חלק מהחבלות אינן קשורות לאירוע, ועוד ציין, כי העובדה שרק להב הסכין נשארה בידו, מעידה על כך שבידית הסכין אחז הנאשם.

ב. עד התביעה י ז:

העד הינו שכנו של המתלונן.

ביום האירוע, בסביבות השעה 22:50, מסר כי שמע צעקות וקולות לא ברורים. מביתו ראה ההתקהלות של אנשים, ומשהתקרב למקום, ראה את המתלונן, כשחולצתו מלאה בדם. העד מסר כי שאל את המתלונן מה קרה ואילו המתלונן השיב לו כי נדקר, אך לא מסר לו על ידי מי.

לדברי העד, למתלונן היה פצע דקירה מדמם באזור בית החזה. העד מסר כי לחץ עם החולצה על הפצע. עוד מסר כי

סכין מטבח קטנה הייתה מוטלת לידו, וכן הבהיר, כי מדובר היה רק בלהב הסכין, ללא הידית.

ג. עד התביעה א ע:

העד הוא אחיו של המתלון.

בעדותו מסר כי ביום האירוע הגיע הביתה בסביבות השעה 22:30, ובשעה 23:00 דפק י ז (השכן) על דלת הבית, וסיפר לו כי אחיו נדקר.

העד מסר כי הגיע לאחיו, המתלון, וראה כי הוא יושב על כיסא, ועל חולצתו כתם דם. כששאל את המתלון מה קרה, השיב לו האחרון כי נדקר, והראה לו את פצע הדקירה. כמו כן, מסר כי המתלון מסר לו שהנאשם הוא זה שדקר אותו; כי הגיעו שני אנשים ממשפחת חלבי לקחת אותו, ס חלבי מדליה; ס אסף את המתלון מהבית ובאמצע הדרך עלה הנאשם. לאחר מכן, מסר לו כי כאשר (המתלון) ירד מהרכב, דקר אותו הנאשם באמצעות סכין.

עוד מסר העד, כי המתלון מסר לו את הסכין על מנת שזה ימסור אותה למשטרה, וכך עשה - בבית החולים מסר אותה לשוטר.

העד מסר כי על הסכין היה דם, וכן תיאר את הסכין בצבע כסף, חדה, בעלת להב חלק מניקל, ובגודל של כ-7 ס"מ. כמו כן, במהלך עדותו הוצגה בפניו תמונה של הסכין והוא אישר כי זו הסכין.

עוד מסר העד כי הוא ואחיו, המתלון, ביחסים טובים. מסר כי יודע שאחיו מתאמן בחדר כושר הרבה שנים, אך אינו יודע אם הוא משתמש בחומרים שונים, וכן אינו מודע לקשר או סכסוך עם המתלון או עם בנו.

ד. עד התביעה ז.מ:

העד הינו בנו הקטין של הנאשם (בן 15).

לעניין ההכרות עם המתלון, מסר כי מכיר את המתלון מחדר הכושר; מסר כי המתלון הוא המאמן שלו, אשר מכר לו חומרים שונים למטרת פיתוח הגוף באימונים. בעדותו מסר כי המתלון הציע לו בקבוקי טסטוסטרון די וכדורי דיאנה תמורת 1,000 ₪. המתלון מסר כי קנה ממנו את האמור ולאחר מכן אף הציע לו ויטמינים תמורת 600 ₪. סך הכל מסר כי קנה מהמתלון חומרים שונים 3 פעמים.

העד מסר כי אביו (הנאשם), אשר גילה כי המתלון מוכר לבנו סטרואידים, דיבר עם המתלון שלא ייתן לבנו חומרים שונים. לדבריו, אביו שוחח עם המתלון פעמיים שונות עובר לאירוע, ואילו המתלון מסר לו כי הוא רוצה להרביץ לאביו

משום שזה לא מאשר לבנו לקחת סטרואידיים.

עוד מסר המתלונן כי בעקבות השימוש בחומרים השונים, אושפז בבית החולים, וכי בעקבות כך, הגיש נגד המתלונן תלונה במשטרה.

אשר ליום האירוע, מסר העד כי המתלונן לימד אותו להזריק חומרים לעצמו ונתן לו בקבוקים שבתוכם חומרים, על מנת שיצא עמו לעבודה, למכור לאחרים את החומרים ביום למחרת. כאשר הגיע לביתו, נפלו הבקבוקים ממכנסיו, לעיני הנאשם, אשר אמר כי בכוונתו לדבר עם המתלונן.

ה. עד התביעה - רס"ב דניאל יהודה:

העד אישר כי ערך את המסמכים הבאים: דוח תפיסת מוצגים - חולצה שתפס בזירה ודגימת חומר החשוד כדם שתפס במדרכה במקום הזירה (סומן ת/17); דוח בדיקת מז"פ (סומן ת/18); דוח תפיסת מוצגים מיום 17.6.15 - נתפס חומר שחשוד כדם מהרכב מס' 54-147-19, וכן חומר חשוד כדם מלהב הסכין (סומן ת/19); דוח תיעוד פיתוח טביעות אצבע מהרכב (סומן ת/20), וכן הוסיף כי על הסכין לא נמצאו טביעות אצבע; דוח בדיקת מז"פ ודוח סיום טיפול במוצגים (סומן ת/21); לוח תצלומי הזירה (סומן ת/22); לוח תצלומים שצילם את הרכב בזמן הבדיקה שלו וכן את להב הסכין (סומן ת/23); לוח תצלומים צבעוני (סומן ת/24); צילום הסכין עם הדם עליה (סומן ת/7); וכן מסמך הבהרה לעניין הסכין אותה איבד (סומן ת/25).

בחקירה הנגדית, הסביר העד את הליך תפיסת המוצגים; לדבריו, כאשר הוא מקבל מוצג מחוקר, הוא מצלם אותו, ושולח לבדיקת די אן אי או טביעות אצבע; כל מוצג עשוי להתקבל בצורה שונה (שקית מאובטחת סגורה, מעטפה סגורה), בדרך כלל מסומן. בענייננו, מסר כי צילם את המעטפה בה הגיעה הסכין; וכן צילם את הסכין עצמה. הן בדו"ח ההבהרה שערך (ת/25) והן בעדותו הסביר כי במהלך עבודתו נוהג הוא לפרוס נייר על השולחן, ליצירת סביבת עבודה סטרילית, בה הוא בודק טביעות אצבע על המוצג. במקרנו, מסר כי ככל הנראה הסכין זזה מתחת לקפל הנייר ובטעות הושלכה עם הנייר לפח. בחיפוש ערך למחרת בפחי האשפה במשרד ומחוצה לו, לא מצא דבר. כאמור, ציין העד בעדותו כי על הסכין לא נמצאו טביעות אצבע כלל.

ו. עד התביעה ס חלבי:

העד מסר כי הוא והנאשם מכירים פרק זמן של כשנה. אישר כי הרכב אשר היה מעורב באירוע הוא רכבו.

העד מסר כי ביום האירוע, היה אצל הנאשם, בביתו. העד מסר כי כאשר ז.מ. הגיע הביתה, דיבר איתו הנאשם, אך זה לא שמע את השיחה בין השניים, ומייד לאחר מכן ביקש אותו הנאשם כי ייקח אותו למתלונן. בעדותו, מסר ס כי לקח את הנאשם לביתו של המתלונן, ובדרך סיפר לו הנאשם כי המתלונן מוכר לבנו סטרואידיים.

לדברי ס, כאשר הגיעו לביתו של המתלון, דפק על דלת ביתו, אך אימו שפתחה את הדלת, מסרה כי המתלון אינו בבית. בהמשך, מסר ס כי התקשר למתלון בשם הנאשם (היות והנאשם מסר לו כי המתלון לא יענה לשיחותיו), ואמר לו כי הוא צריך לדבר איתו, והמתלון ירד לפגוש את המתלון ברכבו.

אשר לאירועים עצמם- מסר ס כי המתלון נכנס לרכבו, ישב לצידו, כאשר הנאשם היה מחוץ לרכב, במרחק של כעשרה מטרים. לדבריו, הנאשם לא נכנס לאוטו משום שידע כי המתלון לא ירצה לדבר איתו.

לאחר מכן, כאשר הנאשם עלה לרכב, והמתלון הבחין בו, אמר לו המתלון כי הוא "יודע מה יש", ומסר כי הנאשם אמר לו לנסוע, ואז קפץ מהרכב במהירות, ואמר לנאשם כי לא מכר לבנו סטרואידים.

עוד מסר, כי לאחר שקפץ המתלון מהרכב, ירד הנאשם אחריו, ואילו עד שהספיק לסובב את הרכב, ראה את הנאשם ללא חולצה, ואת השנים מדממים. עוד מסר כי למתלון היה דם על חולצתו, וכי זה חנק את הנאשם. לדבריו, ניסה מספר פעמים להפריד בין השניים, עד אשר אסף את הנאשם ברכב ונסע מהמקום.

לאחר מכן, מסר ס כי לקח את הנאשם לאחיינו, שטף את פניו, והציע להסיעו לאן שייחפץ, אך סירב, ומסר כי מחר המתלון יירגע ותהיה סולחה.

לשאלת בית המשפט מה גרם לדימום על חולצתו של המתלון, השיב כי לא ראה את הפציעה עצמה.

העד מסר כי לנאשם היה פתח בראש, פצע באפו, ושפתיו היו נפוחות. לדבריו, "כל הפרצוף שלו" (של הנאשם- ש.ב.) היה דם", ואילו למתלון רק הייתה תנועה של דם בחולצתו.

במהלך עדותו נשאל ס מדוע לא העלה את עניין החניקה של הנאשם על ידי המתלון, וזה השיב כי סיפר זאת לחוקר בדרך לתחנת המשטרה, וכן כי השיב רק לשאלות החוקר.

כמו כן, העידה המאשימה שוטרים נוספים שטיפלו באירוע, אשר להם לא הייתה נגיעה ישירה לפרטים מהותיים באירוע, אלא בעיקר לצדדים הטכניים של איסוף ראיות וגבייתן.

פרשת ההגנה:

בטרם תפורט פרשת ההגנה, יצוין כי בסופה של פרשת התביעה טענה ההגנה טענת "אין להשיב לאשמה". לאחר ששמעתי את עדויות התביעה והראיות שהובאו בפני, מצאתי כי קיימת גרסה בסיסית ראשונית לפיה המתלון הותקף על ידי הנאשם. בעניין זה הפניתי לכך, שאליבא דמתלון, הן בפני והן בחקירתו ובמשטרה, מתלווה מניע למעשה. לפיכך,

קבעתי כי נכון לאותו השלב קיימות ראיות בסיסיות המצדיקות את תשובת הנאשם לאשמה, והבאת הראיות מצידו, ועל כן נדחתה טענה זו.

גרסת הנאשם:

הנאשם הודה כי הגיע למתלונן ביום האירוע, אך מסר כי הגיע אליו על מנת לשוחח עימו, שזה יחדל מלמכור לבנו סטרואידים. הנאשם הכחיש כי הצטייד בסכין וטען כי את הסכין הביא המתלונן עימו, והוא זה אשר למעשה תקף את הנאשם, ואילו כל מעשיו היו לשם הגנה עצמית מהנאשם, ממנו חש פחד גדול. וכך תיאר הנאשם את התרחשות האירוע:

"הלכתי יחד עם ס בשביל לדבר איתו (המתלונן- ש.ב.). ס דפק בדלת בשביל לקרוא לס...אמא של ס אמרה לו שהוא לא נמצא, אני כביכול ירדתי ללכת ברגל, אז התקשר אליו ס, בא ס, היה איתנו באוטו, ישב מקדימה ואז ירד, הראיתי לו את הבקבוקים מס ואמרתי לו אני הולך להתלונן נגדך במשטרה כי זה פעם שלישית ואני מסביר לך שזה ילד קטין וזה לא מבין עניין. כשהוא ראה את זה הוא הכין את עצמו, כי בהתחלה ס שדפק בדלת אמא של ס אמרה לו שהוא לא בבית...התקשר אליו ס ואז הוא יצא מהבית. מתוך זה הוא הכין את עצמו והוא בא לאוטו, אמרתי לו בוא נדבר על העניין, אמרתי לו אני אראה לך את הבקבוקים שמכרת לו ואני אתלונן במשטרה עלייך. באותו רגע הוא התעצבן, הוא שבר את אחד הבקבוקים, היה לו דוקרן או מפתח, הוא החזיק להב ביד, כמו דוקרן, (הנאשם מדגים) והידיים שלו היו בכיס כשהוא אוחז בלהב בצד ימין, אני כשדיברתי איתו והראיתי לו את המזרקים, אמרתי לו שאני הולך להתלונן, הוא הרים את היד, אמרתי לו שדיברתי איתו כמה פעמים ושהוא מוכר לו סמים, וזה לא ביסקוויטים או משהו, הוא הרים את היד שלו, הניף את הלהב עם היד שלו ודקר אותי בראש בקרקפת (הנאשם מדגים ומצביע על קרקפת ראשו). הוא נתן לי בוקס באף, שבר לי את האף, רצה להביא לי עוד פעם, אני עשיתי לו ככה עם היד שלי (הנאשם מדגים) היד שלי בלמה אותו והוא עדיין אחז בלהב ובלמתי אותו, כשבלמתי אותו, הלהב שאחז בידו ננעצה בו באזור החזה, מרכז הגוף. הלהב לא חדרה עמוק, היא רק דקרה אותו ואז הוא חנק אותי עם היד שלו, והתחיל לתת לי בוקסים ביד שמאל, הוא נתן לי בוקסים לאף ולשפה, ואז מהלהב שהייתה ביד שלו הוא חתך לי את החזה, ואז נכנסו אנשים רצו להפריד, ואנחנו כביכול הפרידו ביננו לא הייתה לי חולצה, הלכתי עם ס שהוא יטפל בי." (עמ' 50, ש' 27-28, ועמ' 51, ש' 1-20 לפרוט').

בחקירתו במשטרה מסר הנאשם גרסה שונה. בחקירתו מסר כי הלך לביתו של המתלונן בדרכו הביתה מתהלוכה שהייתה בכפר, ולא מביתו; מסר כי ס כלל לא היה עמו בזמן האירוע; וכי לא היה רכב כלל. יחד עם זאת, בעימות שנערך בתחנת המשטרה, מיד לאחר מכן, בין ס לנאשם, מסר הנאשם כי הוא לא זוכר וכעת כאשר ס מוסר זאת, הוא נזכר כי ס לקח אותו ברכבו לבית המתלונן, וניסה להפריד בין השניים. (ראה עימות בין ס לנאשם, ת/15)

הנאשם הסביר את הסתירות בין גרסאותיו, במצבו הנפשי אותה שעה. לדבריו, בזמן חקירתו היה בהלם ובמצב פסיכוטי; הנאשם מסר כי נוטל תרופות פסיכיאטריות וכי בעת שחקרו אותו, מספר ימים לאחר האירוע, כאשר לא נטל את תרופותיו משך מספר ימים בהם התחבא ביער, לא זכר היטב את פרטי האירוע השונים. עוד הוסיף, וכך גם מסר בבית

החולים, כי שמע קולות וכי היה לו התקף סכיזופרני, בו שמע את אלוהים מדבר אליו. לדבריו, ללא תרופות הוא אינו מאופס, אך טען בתוקף כי לא שיקר במשטרה, אלא סיפר את שזכר באופן בו זכר אותו באותה השעה.

לגבי החבלות אשר נגרמו לו, במהלך החקירה הנגדית, נשאל האם אין זה ייתכן כי חבלותיו נגרמו כתוצאה מהפרכוסים מהם סבל (עקב מחלת האפילפסיה) יומיים לאחר האירוע. הנאשם השיב כי סוג החבלות שהיו לו אינם מתאימות לחבלות פרכוסים, מהן סבל, אלא מדובר בחבלה של דקירה. לעניין השבר באפו, מסר כי גם חבלה זו נגרמה לו על ידי המתלונן.

עד ההגנה ה מ:

עוד העידה ההגנה את אחיינו של הנאשם, אשר מסר כי הנאשם הגיע לביתו יומיים לאחר האירוע, כשהוא חבול ומבוהל. לדבריו, לקח אותו לבית החולים, אך לא הצליחו לתקשר עימו, הנאשם נעדר משך יומיים, ללא שנטל את תרופותיו.

דין קביעת ממצאים ומסקנות:

לאחר שעיינתי במכלול החומרים שבתיק שבפני, ובכלל זה הודעות העדים במשטרה וכן העדויות ששמעתי בפני, עולה תמונה ברורה, באשר לאופן התרחשות האירועים, אשר הובילו, סופו של דבר, לאירוע נשוא כתב האישום. להלן מסקנותי וממצאי אודות רצף ההתרחשויות כפי שאלו התרחשו ביום האירוע:

הסכסוך בין הנאשם למתלונן:

הרקע לאירוע נשוא כתב האישום הינו סכסוך אשר היה קיים בין הנאשם למתלונן עובר לאירוע והנוגע ליחסיו של המתלונן עם בנו הקטין של הנאשם ז.מ. האירוע המתואר בכתב האישום מהווה למעשה "הקש ששבר את גב הגמל" בעבור הנאשם, ולו קדמו התרחשויות קודמות שהתקיימו בין הנאשם למתלונן עובר לאירוע. ובמה דברים אמורים? המתלונן, כפי שפורט לעיל נוהג להתאמן בחדר הכושר בו מתאמן בנו הקטין של הנאשם - ז.מ. אין חולק כי בעת האירוע סבר הנאשם כי המתלונן מוכר לבנו הקטין סטרואידיים וחומרים שונים, וכן מזריק לו אותם, וזאת תוך הבטחות כי חומרים אלו יסייעו לו בפיתוח גופו בחדר הכושר, ובלשונו של הנאשם: **"הלכתי דיברתי עם בחור בשם ס גבוה ומלא, ממשפחת ע, הלכתי לדבר איתו, הוא מוכר לילד בן 15 סטרואידיים..."** (דברי הנאשם בהודעתו מיום 20.6.15, בש' 12-13, ת/32).

משגילה הנאשם כי המתלונן מוכר לבנו סטרואידיים, פנה למתלונן, כך על פי גרסתו וגרסת בנו, ושוחח עמו, פעמיים, במטרה שזה יחדל ממכירת הסמים לבנו. הנאשם הדגיש בעדותו בבית המשפט את הדברים: **"...דיברתי איתו 3 פעמים"** (ראה עדות הנאשם, עמ' 58 לפרו', ש' 7); ובנו מסר אף הוא: **"אבא שלי דיבר עם ס פעם ראשונה ופעם שנייה ס נשבע לו שהוא לא ייתן, הוא דיבר איתו פעמיים"** (ראה עדות ז.מ, עמ' 24 לפרו', בש' 16-17).

ביום האירוע, מסר בנו של הנאשם כי פגש במתלונן בחדר הכושר, וסיפר לו את הבעייתיות הקיימת מול אביו, וכן כי אין ברשותו כסף לקניית החומרים השונים, ולדברי הקטין, הציע לו המתלונן כי ימכור עבורו את החומרים לאחרים, וכך למעשה ייתן למתלונן תמורה עבור החומרים והזריקות השונות. באותו מעמד, לדברי ז.מ., המתלונן סיפק לו בקבוקים שונים ובהם החומרים, והשניים קבעו שיפגשו למחרת לצורך מכירתם. כאשר שב ז.מ. לביתו, ישב אותה העת הנאשם, יחד עם חברו ס. ז.מ. עבר ליד הנאשם, ולדבריו, מבגדיו נפלו הבקבוקים האמורים. הנאשם, שהבחין בבקבוקים, חש כי הגיעו מים עד נפש, וביקש מס להסיעו לבית המתלונן, על מנת להתעמת עמו, כדי שזה יחדל מכל התקשרות עם בנו (ראה עדותו של ז.מ. בעמ' 24 לפרו' ש' 32-33 ועמ' 25, ש' 1-3; תלונה שהגיש ז.מ. נגד המתלונן, נ/2).

לאור עובדות אלו, המסבירות את הרקע אשר גרם לנאשם להגיע לביתו של המתלונן, אני קובע כממצא עובדתי, כי לנאשם היה מניע ברור, אשר הובילו, בלהט הרגע, לצאת לעבר ביתו של המתלונן על מנת להתעמת עמו. הוא כעס על כי האחרון מוכר ומספק לבנו חומרים כימיים ממריצים ואף מזריק לו חומרים אלו. לאחר שמאמצי ההידברות עימו לא נשאו פרי, הוא גמר אומר בליבו לעשות מעשה.

הפגישה בין הנאשם וס למתלונן;

כפי שמסרו הנאשם וס בעדותם בפני, השניים עלו לרכבו של ס, ונסעו יחדיו לעבר ביתו של המתלונן. כאשר הגיעו למקום, ביקש הנאשם מס כי יפנה הוא למתלונן, היות והניח כי בשל שיחותיו הקודמות עם המתלונן, יסרב האחרון להיפגש עמו, וכך הבהיר ס בעדותו: **"הוא (הנאשם-ש.ב.) אמר לי שהוא לא יענה לו כי הוא כבר מכיר את המספר טלפון של שיבל, זה בדיוק אחרי שהוא מסר לו את הסטרואידיים"** (ראה בעמ' 36 לפרו', בש' 25). ס, מסר בעדותו, כי תחילה עלה לביתו של המתלונן, דפק על דלת הבית, ונענה על ידי אמו של המתלונן אשר מסרה כי האחרון אינו בבית. לאחר מכן, לבקשת הנאשם, התקשר ס למתלונן, מסר לו כי הוא נמצא בסמוך לביתו וברצונו לשוחח עמו. המתלונן, אשר עד למועד זה, טרם ידע כי הנאשם הוא בעצם זה המעוניין להתעמת עמו, הציע לס לעלות לביתו לשתות קפה ולשוחח. ס סירב להצעה זו, והתעקש כי המתלונן יירד מביתו לכיוון הרכב, וכי השניים ישוחחו ברכב. המתלונן הסכים, וירד מביתו על מנת להיפגש עם ס, מבלי שהוא מודע לכך שהוא עומד לפגוש בנאשם.

כאשר ירד המתלונן מביתו, הבחין ברכבו של ס, נכנס לרכב והתיישב במושב ליד הנהג, כאשר ס מצוי במושב הנהג, ואילו הנאשם אותה שעה, לא היה מצוי ברכב, אלא מחוצה לו, ובמרחק מטרים ספורים ממנו. ס החל לנהוג ברכב, ולאחר מרחק של כ-10 מטרים, עלה הנאשם לרכב, במושב האחורי, מאחורי המתלונן. בעדותו, מסר המתלונן כי הבחין בנאשם, וכן כי בעת שעלה לרכבו של ס, אמר (הנאשם) לס **"סע לחורשה"**. מששמע זאת המתלונן, חשש כי פניהם של הנאשם וס, אינם לשלום.

יצוין כבר עתה, אם אכן פניו של הנאשם לא היו לשלום, וככל שהוא ביקש היה לשוחח עם המתלונן, יכל לעשות כן, בביתו של המתלונן, או בסמוך לביתו, ולמצער מחוץ לרכבו של ס. הנאשם תיחבל תחבולה, "השתמש" בס, באמצעותו גרם למתלונן, לצאת מביתו ולעלות לרכבו של ס. הוא תכנן לנסוע למקום מבודד, על מנת למנוע עדות למה שיתרחש בהמשך, וכל זאת במטרה לפגוע במתלונן שלא שעה לאזהרותיו הקודמות. לכך נשוב בהמשך ביתר הרחבה.

התקיפה:

לאחר ששמע המתלונן, כי בכוונת הנאשם להסיעו לאזור החורשה, ובעוד הרכב החל בנסיעה, פתח את דלת הרכב, קפץ מהרכב, ונס על נפשו. אז, נעצר הרכב. הנאשם דלק אחר המתלונן, מנע ממנו לעזוב את המקום, והחל להתעמת עמו. בין הנאשם והמתלונן החל דין ודברים, כאשר הנאשם מטיח במתלונן, כי הוא מוכר סטרואידים לבנו, וכי הוא יתלונן עליו במשטרה, ואילו המתלונן מכחיש את הטענה, כי מכר לבנו סטרואידים כלל. בין השניים החל להתפתח עימות פיזי, אשר במהלכו שלף הנאשם סכין, ודקר את המתלונן בחלק התחתון של אזור החזה. לאחר הדקירה המשיכו השניים בחילופי מהלומות, במהלכן, תפס המתלונן את להב הסכין, בה אחז הנאשם, ושבר אותה, כך שמחצית הסכין (הלהב) נותר בידו. השניים המשיכו להכות האחד את השני, עד אשר שניהם נותרו מוכים ומדממים. כאשר הבחינו הנאשם וס, כי החלה התקהלות אנשים סביבם, נכנסו השניים לרכב וברחו מהמקום. ראה תיאור המתלונן את ההתרחשויות, כפי שמסר בעדותו, בעמ' 10 לפרו', ש' 2-11:

"...עלה מישהו מאחור שלא ידעתי מי הוא לטנדר, ואמר לו תיסע לחורשה. אני חשתי שמהו לא בסדר, קפצתי מהאוטו. הוא התחיל לנסוע, לא נסיעה מהירה, אני קפצתי מהאוטו. ירדתי מהאוטו, קפצתי. ירד הבחור שלאחר שירד אני ידעתי שזה שיבלי, הנאשם, התחיל לדחוף אותי חזרה להיכנס לאוטו, ירד ספי חלבי וגם עזר לו להכניס אותי בכוח לאוטו. בעת הוויכוח והדחיפות הכניס אותי לאוטו, שיבלי הוציא סכין ודקר אותי, אני לא הרגשתי בהתחלה, אני לא ידעתי שהוא דקר, אני לא ידעתי שזה היה סכין, תפסתי את היד, מצאתי שבידו יש סכין אז ידעתי שאני נדקרת, בעת ההתגוננות, תפסתי את הסכין ושברתי אותה. הלהב נשאר בידי, זה מה שמסרתי למשטרה. נפצעתי, ראיתי את עצמי כולי מלא בדם באיזור הבטן, התחילו להתקהל אנשים שם, הספי הזה ושיבלי ברחו מהמקום..."

בהקשר זה יש לדון במחלוקת העובדתית, מי הביא עמו את הסכין לזירת האירוע, אך לפני כן, עלינו לדון בשאלה הבאה: האם הוכחה, ברמה הדרושה בפלילים, כי הנאשם פצע את המתלונן באמצעות סכין, וזאת, נוכח העובדה כי כיום, הסכין עצמה אינה נמצאת עוד בחזקת המשטרה, ולא הוגשה, פיזית, במהלך המשפט. נטען ע"י הסניגור המלומד, כי המאשימה לא הוכיחה ברמת ההוכחה הדרושה בפלילים, כי אכן המדובר בסכין.

סכין או כלי חד אחר:

לצד עבירת הפציעה כשעברין מזויין, יוחסה לנאשם עבירה של החזקת סכין שלא למטרה כשרה. הסכין שנתפסה, כאמור, הייתה להב סכין בלבד, ללא הידית, שכן במהלך המאבק בין המתלונן לנאשם, שבר המתלונן את הסכין, והלהב עצמו, הוא כל אשר נותר בידו. נבחן תחילה את אופן תפיסת הסכין:

המתלונן מסר את להב הסכין לאחיו, אשר מסרה לחוקר המשטרה בבית החולים. הלהב נתפסה, נשלחה לבדיקת טביעות אצבע, וכן צולמה על ידי השוטר יהודה דניאלי (ראה תצלום, ת/7; וכן דו"ח תפיסת מוצגים, ת/17; דו"ח בדיקת

מז"פ, ת/21).

לרוע המזל, עקב טעות אנוש, הושלכה הלהב לפח, יחד עם משטח הנייר שנפרס לצורך ביצוע הבדיקה באופן סטרילי. מדובר בלהב קטנה בגודל של כ-7 ס"מ. (לעניין תיעוד אבדת הסכין, ראה דו"ח הבהרה מאת השוטר דניאלי מיום 22.6.15, ת/25).

השאלה העולה בענייננו כאמור הינה, האם הוכחה, ברמה הדרושה בפלילים, כי הנאשם פצע את המתלונן באמצעות סכין, נוכח העובדה כי הסכין אבדה במהלך פעולת חקירה משטרתית, ולא ניתן היה להגישה, פיזית, לבית המשפט.

בראשית הדברים יצוין, כי הנאשם עצמו מודה שהייתה בעימות הפיזי, בין השניים, להב סכין, וכך אמר בעדותו: **"הוא (המתלונן- ש.ב.) החזיק להב ביד..."** (ראה עדות הנאשם, עמ' 51 לפרו', ש'9). המחלוקת נוגעת, כאמור לעיל, לעניין מי נשא עליו את הסכין לזירה.

עיון בהגדרת החוק למונח "סכין" כפי שמובאת בסעיף 184 לחוק העונשין, שופך אור על הסוגיה:

"סכין" - כלי בעל להב או כלי אחר שמסוגל לדקור או לחתוך;

מעיון במסמכים הרפואיים שהוגשו בנוגע לפציעותיו של המתלונן, עולה, כי המתלונן הגיע לבית החולים לאחר שנדקר במהלך קטטה, ובבדיקה שנערכה לו, נמצא, כי קיים **"פצע כניסה מעל הקסיפואיד"** - ראייה זו, שלא היה עליה חולק, מלמדת כי המתלונן נדקר מחפץ חד, ודי באופי הפציעה, כדי לקבוע כי למתלונן נגרמה פציעה, לכל הפחות מ**"כלי אחר שמסוגל לדקור או לחתוך"** כלשון החוק.

עוד נוסיף לכך את העובדה, כי קיימים מספר עדים המעידים כי ראו את הסכין בזירת האירוע, ומסרו תיאור זהה לתצלום הלהב שהוגש, וכן תיאור התואם את גרסת המתלונן (סכין שבורה- להב סכין ללא הידית). המתלונן מסר בעדותו: **"מצאתי שבידו יש סכין...תפסתי את הסכין ושבתי אותה. הלהב נשאר ביד, זה מה שמסרתי למשטרה."** (עמ' 10 לפרו', ש'8-9); אחיו של המתלונן מסר בעדותו: **"להב, לא סכין שלם...צבע כסף...סכין קטן (מצביע עם האצבע על גודל של כ-7 ס"מ). משהו מקדימה כמו דוקרן. סכין חד..."** (עמ' 20 לפרו', ש' 30-33, ועמ' 21 לפרו', ש' 28-30); השכן י, ז, אשר שמע צעקות בעת קרות האירוע, והגיע לזירה מיד לאחר מכן, מסר כי ראה את להב הסכין מוטלת בסמוך למתלונן; השוטרת קורל עטיה, אשר הגיעה ראשונה לבית החולים ביום האירוע תיארה את הסכין (ראה דו"ח פעולה מיום 15.6.15, ת/1); עדות השוטר יהודה דניאלי, אשר ערך את הבדיקה לסכין ותיעד אותה; וכן תצלום הסכין (ת/7). יודגש, כי להב הסכין היתה מוכתמת בדם והמתלונן החזיק חולצה ספוגה בדם באזור החזה התחתון כאשר הגיעו אליו אנשים. מצבור ראייתי זה, מהווה בסיס איתן, ברמה הנדרשת בפלילים, לקביעה, כי הלהב המוצגת ב- ת/7, היא זו אשר באמצעותה נדקר המתלונן על ידי הנאשם, והיא זו אשר גרמה למתלונן את פציעתו המתוארת לעיל.

לעניין אי הצגת ראית הסכין, עצמה, בבית המשפט נקבע כדלקמן:

"ככלל, כאשר 'חפץ' משמש כראיה - ראוי ורצוי ביותר להציג אותו גופו בבית המשפט, ולא להסתפק בראיה 'משנית'...אף על פי כן, הכלל הוא, שהצגת החפץ גופו הינה אך רצויה (ואפילו רצויה ביותר) אולם אינה הכרחית...ובמה דברים אמורים? - כל עוד מבקשים להוכיח את עובדת קיומו של החפץ או את צורתו, מבנהו ותכונותיו וכיוצ"ב גורמים המתייחסים ל"טיבו" של החפץ, למעט - את תוכן ה'כתוב' עליו...כאשר מבקשים להוכיח את 'תוכנו-של-מסמך' - חל כלל 'הראיה הטובה ביותר'". (ראה י.קדמי, "על הראיות", חלק שני, עמ' 680-681).

מכאן, מאחר שלהב הסכין הינו "חפץ" שאת קיומו באירוע מבקשת המדינה להוכיח, די בראיות שסופקו כדי לעמוד בנטל הראייתי הנדרש. לפיכך, אני קובע כממצא עובדתי, כי הוכחה גרימת הפציעה למתלונן באמצעות להב סכין, וכי אכן הייתה להב סכין באירוע.

טענת הנאשם כי המתלונן הביא עמו את הסכין;

כעת, נחזור לענייננו, ולשאלה שבמחלוקת, מי הביא עמו את הסכין לזירת האירוע;

בחינת כלל הראיות והעדויות שהובאו לפני, ובכלל זה, התיזות השונות אותן טען הנאשם, מוביל למסקנה ההגיונית והיחידה, כי הנאשם הוא אשר הצטייד בסכין מבעוד מועד, עת החליט להתעמת עם המתלונן;

ראשית, המתלונן הינו אדם גדול מימדים, ושרירן. הנאשם הוא קטן מימדים לעומתו וחלש יותר. הנאשם עצמו ציין, במספר הזדמנויות, כי הוא חושש מאוד מהמתלונן, שמא יכה אותו: "...פחדתי הרבה...הוא ענק אני פחדתי מאוד שהוא התחיל לתת לי מכות...הייתי מפוחד מאוד. אני מפחד ממנו כבר שני לילות לא יכול לישון הוא ירצח אותי..." (ראה הודעת הנאשם מיום 20.6.15, ת/32); "...היות שפחדתי לצאת מהבית שלי בגלל רוב פחד מס...מרוב פחד היה לי דופק לב מאד חזק ופחדתי..." (ראה הודעת הנאשם מיום 21.6.15, ת/15). במצב דברים זה, ביקש הנאשם להתחמש מבעוד מועד בסכין על מנת לגבור על המתלונן אותו תיאר כ"ענק" ואימתני.

שנית, גרסת המתלונן, כי בעת המאבק אחז בסכין של הנאשם ושבר אותה, וכך למעשה נותרה הלהב בידו, מתיישבת היטב עם המסקנה כי האוחז בידית - בעל הסכין - הוא הנאשם עצמו ולא המתלונן;

שלישית, המתלונן, עת ירד למפגש בין השניים, כלל לא היה מודע לכך שהנאשם הוא זה אשר רוצה לשוחח עימו, ולא העלה על דעתו כי המפגש עלול להוביל לעימות אלים, וכך הבהיר בעדותו: "...התקשר אלי משהו בשם ס חלבי...אמר לי שהוא רוצה לדבר איתי, ושאצא לבחוץ, שהוא מחכה לי באוטו..." (ראה עמ' 9 לפרו', ש' 31-32). המתלונן ירד אם כן, על מנת לשוחח עם ס, איתו אין לו כל סכסוך, והוא לא חשש ממנו. עובדה היא, כי המתלונן נעתר מיד לבקשתו וירד מטה לאחר שס דחה את הצעתו לשוחח בביתו. לו היה למתלונן חשש, הדעת נותנת,

כי היה מסרב להיפגש או לכל הפחות המפגש היה מתקיים בבית המתלון. כן יש לציין, כי המתלון, שיתף פעולה עם המשטרה מיד עם תחילת חקירת האירוע, ומסר, בהזדמנות הראשונה, את הסכין אשר היה בידו למשטרה. אם הוא זה שהגיע עם הסכין לאירוע, למה לו למסור ראיה כה מהותית למשטרה שעלולה לפעול כנגדו.

רביעית, בחינת פצע הדקירה כפי שהוא עולה מתיאורי המתלון, ובעיקר מהתעודה הרפואית, מלמדת, כי המתלון נדקר בחלק התחתון של החזה, בחזית הגוף. פצע הדקירה, אופיו ומיקומו, מתיישבים יותר עם סכין ש"הגיעה" כאשר הלהב מופנה אל המתלון, מכיוונו של הנאשם, שהתעמת פיזית עם המתלון.

חמישית, הנאשם טוען שהמתלון אחז בסכין והניפה על מנת לדוקרו. הוא בלם את תנועת הדקירה, והיא ננעצה בחזהו של המתלון (הנאשם אף הדגים לבית המשפט את תנועת הבלמה). טענה זו אינה מתיישבת עם ההיגיון והשכל הישר. במצב דברים זה, בעימות פיזי אלים בין השניים, מצפים היינו לראות, "פצעי הגנה" על ידיו של הנאשם, ומכל מקום, אין בהדיפת הסכין כדי להביא למצב בו הסכין מתהפכת והלהב דוקר את המתלון בחזה.

לפיכך, אני קובע כממצא עובדתי כי הנאשם, הגיע מלווה באחר (ס) לביתו של המתלון, מצויד בסכין, וזאת על מנת להתעמת עם המתלון, על רקע הסכסוך בין השניים.

טענת הנאשם להגנה עצמית;

הנאשם טען, בין היתר, כי תקיפתו את המתלון, הייתה מתוך הגנה עצמית. הנאשם מסר את הגרסה הבאה:

"...הוא הרים את היד שלו, הניף את הלהב עם היד שלו ודקר אותי בראש בקרקפת (הנאשם מדגים ומצביע על קרקפת ראשו). הוא נתן לי בוקס באף, שבר לי את האף, רצה להביא לי עוד פעם, אני עשיתי לו ככה עם היד שלי (הנאשם מדגים) היד שלי בלמה אותו והוא עדיין אחז בלהב ובלמתי אותו, כשבלמתי אותו, הלהב שאחז בידו ננעצה בו באזור החזה, מרכז הגוף. הלהב לא חדרה עמוק, היא רק דקרה אותו..." (ראה עדות הנאשם, עמ' 51 לפרו', ש' 11-17).

כלומר לדברי הנאשם, המתלון הוא ששלף את הסכין, ואילו הנאשם ניסה לבלום את הסכין באמצעות ידיו, וכתוצאה מהבלימה, ננעצה הסכין בחזה של הנאשם. אני דוחה טענה זו מכל וכל.

ראשית, יצוין כי הנאשם הוא זה אשר יזם את המפגש מלכתחילה, וחבר לאחר (ס) לצורך כך. כרקע לדברים נזכיר את המניע של הנאשם, את תיאורו כי חש איום פיזי מהמתלון. המתלון נזקק לאמצעי נוסף על מנת לאיים באמצעותו על המתלון, שכן חש כי חזותו הפיזית אינה מאיימת דייה, וכי ניסיונות העבר לשוחח עם הנאשם בדרכי שלום העלו חרס. עוד נציין, כי אותה העת, ראה הנאשם את השפעת החומרים השונים על בנו, וכי הגיעו מים עד נפש בעבור הנאשם וכעת עליו לנקוט באמצעים אחרים.

שנית, העובדה כי הנאשם, בהגיעו לבית המתלון, לא עלה לבית המתלון בעצמו, ולא התקשר אליו בעצמו, מחזקת את המסקנה, כי הנאשם לא היה מעוניין, כי המתלון יידע כי הוא זה אשר מעוניין להתעמת עימו, וניסה להסתיר עובדה זאת מהמתלון, על מנת "לתפוס" אותו, ללא הכנה מוקדמת.

שלישית, הנאשם אף לא יישב ברכב בעת שהמתלון עלה לרכב, אלא עלה לרכב רק לאחר מטרים ספורים, על מנת "להפתיע" את המתלון. לא זו אף זו, אף כאשר ניסה המתלון לברוח מהנאשם, הנאשם לא הרפה, יצא מהרכב ובחר להתעמת עם המתלון- ברי כי אדם אשר חש סכנה, אינו רץ לעברה, אלא נמלט ממנה, לא כך פעל הנאשם שבפנינו, אלא ההיפך הגמור.

אם כן, הסברים אלו מבססים את הטענה, כי הנאשם הגיע למקום האירוע, בסערת רגשות, מלווה באחר, ומצויד בסכין, וכן כי רצה להפתיע את המתלון בהגעתו, על מנת ללמד את המתלון לקח, אחת ולתמיד, ולהרחיקו מבנו הקטין.

יתרה מכך, בחינת מנגנון ההגנה העצמית אותו מתאר הנאשם בעדותו, כמפורט לעיל, אינו עומד במבחני ההיגיון והשכל הישר (ראה הדיון לעיל בנוגע להחזקת הסכין). גם אם נאמץ את גרסה זו, וגם אם נבחן את הטענה, בהנחה שמדובר היה רק בלהב הסכין, יש לזכור כי מדובר בלהב קטנה, בגודל של כ-7-8 ס"מ (ראה צילום הלהב ת/7), אשר המתלון עצמו אף מסר כי היא בגודל כף ידו, ומשכך, גודלה אינו מספיק הן לאחיזה בה, והן לדקירת המתלון את עצמו, בלי כוונה, כתוצאה מבלימתו של הנאשם.

מעבר למסקנות הלוגיות ממכלול הראיות, הנני מבסס את קביעתי על קבלת גרסת המתלון כמהימנה. עדותו הותירה עלי רושם מהימן. המתלון מסר גרסה סדורה, קוהרנטית וניכר היה בה שהיא אינה גרסה מוגזמת ואינה מלאכותית. תיאוריו של המתלון היו מנקודת מבטו שלו, ותיאוריו את השתלשלות האירועים הייתה אותנטית ואמינה, וזאת עשה ללא הגזמה ומבלי להעצים את חומרת מעשיו של הנאשם; ראה למשל תשובותיו של המתלון במהלך העדות בפני בית המשפט לעניין החבלות בגופו. על אף שתחילה סירב לשתף פעולה עם שאלותיו של בית המשפט, אודות מקור ההמטומות בעינו, כבר בפתח דבריו, ציין כי חבלות אלו לא נגרמו על ידי הנאשם. המתלון, יכל בנקל "להפיל" גם את גרימת חבלות אלו על המתלון, להעצמת גרסתו. אך הוא נמנע מעשות כן, תוך שהדגיש כי לנאשם אין כל חלק מפציעות אלו. כמו כן, ציין המתלון בסוף עדותו כי השניים ערכו סולחה, וכי הוא אינו מעוניין, כי הנאשם יענש על מעשיו. מסמך סולחה זה הוצג לעיון בית המשפט.

עוד אציין, כי המתלון מסר גרסה במהלך העימות בינו לבין הנאשם, וכן במהלך עדותו בפני. המתלון שלל את הטענה כי הצטייד בסכין מבעוד מועד, והדבר מקבל חיזוק בכך שבסופו של דבר, הוא בעל פצע הדקירה בגופו, וכן כאמור לעיל, בתיאוריו כי את הסכין ניסה לקחת מהנאשם, וזאת נשברה, כאשר בידו נותרה אך הלהב ואילו הידית נשארה בידו של הנאשם - ההיגיון אכן מחייב, כי האוחז בידית, הוא אשר כיוון את הסכין לעבר האחר.

עדותו של המתלון בדבר היותו הנדקר ולא הדוקר מקבלת חיזוק גם מעדותו של השכן מר י ז, שמסר כי שמע צעקות, וכשהתקרב למקום, פגש במתלון כשחולצתו ספוגה בדם, וכאשר שאל אותו מה קרה, מסר לו המתלון כי נדקר. העד הבחין בסכין מטבח מוטלת לצידו, להב, ללא ידית.

עדויות של המתלונן אף מתיישבת עם עדותו של ס, אשר הגיע עם הנאשם לזירת האירוע. הן המתלונן והן ס מסרו כי הנאשם וס הגיעו לביתו של המתלונן, על מנת לשוחח עימו, כי עת הבחין המתלונן בנאשם, הבין במה מדובר, וקפץ מהרכב, כאשר הנאשם יורד מיד אחריו. יש לציין כי דברים אלה אף אושרו, בסופו של דבר, במהלך עדותו של הנאשם, ועל אף גרסתו הסותרת אותה מסר בתחנת המשטרה.

נמצא, כי עדותו של המתלונן מקבלת חיזוק מיתר הראיות שבתיק, לרבות גרסתו של ס, ואף מעדותו של הנאשם עצמו.

טענת הנאשם כי נדקר בראשו;

מנגד, לא מצאתי את גרסתו של הנאשם כאמינה. ניכר היה, כי לאורך כל הדרך, החל מהחקירות בתחנת המשטרה ועד לדבריו בעדותו בפני במהלך פרשת ההגנה, מנסה הנאשם "להתאים" את גרסתו, ובכל פעם בה נתקל ב"מכשול" עובדתי כלשהו, משנה זה את גרסתו.

נזכיר כי תחילה, כלל לא הודה כי הגיע למקום מביתו, מלווה בס וברכבו של ס, ואילו אך בעת העימות שנערך בין הנאשם לס, חזר בו מדבריו, וטען כי אינו זוכר וכי כנראה היה עם ס בעת האירוע, וכך מסר הנאשם את הדברים בעימות שנערך בינו לבין ס: **"אנחנו עצרנו בחוץ ברכב של ס כפי שהוא אומר אני לא זוכר, אני מנסה להיזכר שס לקח אותי לסיבוב..."** (ש' 87-88 לעימות, ת/15). לאחר מכן, בעדותו, מסר כי אכן היה עם ס, ומסר זאת במלוא הוודאות: **"הלכתי ביחד עם ס בשביל לדבר איתו..."** (עמ' 50 לפרו', ש' 27-28).

נמצא, כי הנאשם ניסה להרחיק עצמו מהאירוע, נס מהמקום, ברח ונעלם. הוא לא הודיע למשטרה על שארע. ההיגיון מחייב, כי כאשר אדם מותקף על ידי אחר עם סכין, נמלט וניצל מהמצוקה, פעולתו המיידית תהיה דיווח למשטרה (כפי שעשה המתלונן), והזעקת אמבולנס או הגעה לבית חולים לשם טיפול בפציעותיו. אלא שברגע שהנאשם וחברו ס זיהו התקהלות של אנשים בזירת האירוע, הם נסו מהמקום, כדי למנוע את קשירתם לאירוע.

הנאשם תולה את הסתירות בגרסאותיו בכך שלא נטל את תרופותיו אותה העת, וזאת עקב בריחתו ליער למשך יומיים שלמים. הנאשם לא סיפק כל ראיה של ממש, בדמות חוות דעת פסיכיאטרית, שיהיה בה לתמוך בטענותיו אלו, ההפך מכך - בחוות הדעת הפסיכיאטרית המשלימה מיום 8.7.15, שנערכה לנאשם במסגרת צו הסתכלות, צוינו הדברים הבאים: **"התנהגותו מאורגנת, מכוונת למטרה, בונה את גרסת ההגנה בצורה שמצדיקה את פעולותיו ובחירת הנתקף."** מעבר לכך, גם אם נאמץ את טענה זו של הנאשם, הרי שכאשר הגיע להתעמת עם המתלונן, כן היה במצב תרופתי מאוזן, ומחשבתו, מלבד הכעס על מעשיו של המתלונן עם בנו, הייתה צלולה - ולכן מצופה היה כי יפנה למשטרה או לשירותי החירום הרפואיים, אך הוא לא עשה כן. זאת ועוד, הנאשם היה מלווה בס, אשר לדבריו, הציע לנאשם להסיעו למקום אחר, אך זה בחר שלא לפנות לאדם, אלא להימלט: **"...ואמרתי לו שיבל אתה רוצה שאני ייקח אותך לאיזה מקום אמר לי לא, מחר הוא יירגע, יהיה סולחה והכל, כי אנחנו בני כפר אחד."** (ראה עדות ס, עמ' 39 לפרו', ש' 11-13). המכלול הראייתי לא תומך בטענות הנאשם אלא ההיפך מכך.

עוד אפנה לפציעותיו של הנאשם. הנאשם טען, כי פציעותיו נגרמו כתוצאה מהקטטה עם המתלונן. הגם שתיתכן ביותר

המסקנה, כי הנאשם ספג מכות מהמתלונן, הנני מקבל את טענתו (של המתלונן), כי הכל היה בניסיון להגן על עצמו מפני הנאשם. חבלותיו של הנאשם, כדוגמת השבר באפו, אותו טען כי ספג במהלך האירוע, אינן מתיישבות עם המסמכים הרפואיים שהוגשו בעניינו- בעניין זה ראה את דו"ח סיכום מלר"ד ובו נכתב כך: **"לסיכום בבדיקה- ללא ממצאי טראומה בפניו כלל, ללא רגישות בבדיקת האף- יתכן כי למרות ההדמיה שמראה שבר בעצמות האף- מדובר בשבר ישן"** - היינו, השבר באפו של המתלונן לא נגרם כתוצאה מהקטטה עם המתלונן, כפי שניסה להציג הנאשם בעדותו, וזאת יש להזכיר, בניגוד למתלונן, אשר דאג לציין אלו מהחבלות בגופו נגרמו באירוע עם הנאשם ואילו מהן הם חבלות ישנות, אשר אינן נוגעות כלל לעימות הפיזי עם הנאשם.

לפיכך, לאור הסתירות הרבות בגרסת הנאשם, ודבריו, אשר נחשפו, פעם אחר פעם, כלא נכונים ומטעים (ראה העימותים שנערכו בין הנאשם לס ובין הנאשם למתלונן, סומנו ת/15), וכן לאור העובדה, כי גרסתו אף אינה מתיישבת עם השכל הישר וההיגיון, והכל כמפורט בהרחבה לעיל, אני דוחה מכל וכל את טענות הנאשם כי הסכין אינה שלו, וכן דוחה אני טענתו כי הוא שהותקף ראשון על ידי הנאשם וכי מעשיו היו אך לשם הגנה עצמית מפני המתלונן, כלא אמת.

מסקנות מהדין

לאור כל האמור לעיל, לאחר שבחנתי לעומק את חומר הראיות שהוגש ולאחר ששמעתי את כלל העדויות בתיק, הגעתי למסקנות כדלקמן:

בין הנאשם למתלונן קיים סכסוך על רקע מכירת חומרים שונים לבנו הקטין של הנאשם. סכסוך זה, הוביל את הנאשם, בסופו של דבר, ליזום מפגש בינו לבין המתלונן, בו ביקש להבהיר לו, כי יחדל מהתקשרות כלשהי עם בנו.

המבקש הגיע לזירת האירוע, מלווה באחר - ס, כאשר מטרת הליווי הייתה כפולה; האחת, גיבוי אנושי- הנאשם חשש כי לא יוכל להתמודד עם המתלונן לבדו ולכן ביקש מחברו שיתלווה אליו; השנייה, ליצור את "אפקט ההפתעה", היינו לגרום למתלונן להגיע למפגש, כאשר הוא אינו מוכן ואינו מצפה לעימות עם הנאשם.

המבקש הגיע לעימות עם המתלונן, כאשר הוא מצויד בסכין, על מנת שידו תהיה על העליונה בויכוח עם המתלונן.

ס עלה לביתו של המתלונן בפעם הראשונה, נענה על ידי אמו של המתלונן כי האחרון אינו בבית; בהמשך התקשר אליו, לבקשת הנאשם, שמסר כי המתלונן לא יענה לו; בשיחת הטלפון, סירב ס להצעת המתלונן לשבת בביתו ולדבר "על כוס קפה", וביקש מהמתלונן שירד לרחוב ויפגש עמו ברחוב. כל אלה כאמור, יותר מרמזים על כך שפני הנאשם לא היו לשלום.

הנאשם המתין מחוץ לרכב, ועלה רק לאחר שהמתלונן כבר יישב ברכב, ולאחר שהרכב נסע מספר מטרים. כוונת

הנאשם הייתה, שוב, להפתיע את המתלונן, ולגרום לכך שיעלה על הרכב על מנת שיוכלו לנסוע לאזור חורשה מבודד.

המתלונן ניסה להימלט, אך הנאשם, לא הרפה, החל בעימות עם המתלונן, אשר הפך לפיזי עת דקר את המתלונן באמצעות הסכין אותה נשא עימו. בין השנים התפתחה קטטה, בניסיון להדוף את התקיפה והדקירה שבר המתלונן את הסכין, כך שלהב הסכין נותרה בידי המתלונן, ומאוחר יותר נתפסה על ידי המשטרה, ואילו הידית, נותרה בידו של הנאשם, ולא נותר לה זכר כלל. השניים היכו האחד את השני עד זוב דם, וסבלו מחבלות שונות, עד אשר החלה התקהלות במקום, והנאשם וס נמלטו מהזירה.

הנאשם בחר שלא לפנות לעזרה ולא להזעיק משטרה, וזאת כי ידע את שעשה, נלחץ ממעשיו, ופחד להיתפס. רק יומיים לאחר מכן, לאחר שכבר לא יכל להמשיך להתחבא, ללא אוכל, מים ושינה, וכן ללא התרופות אותן הוא נוטל דרך קבע, שב לביתו, מבולבל, ובני משפחתו הביאו אותו לבית החולים, אז החלה חקירתו.

סוף דבר

לאחר ששמעתי את המתלונן, את הנאשם ובחנתי את כלל העדויות, הראיות וטיעוני הצדדים, ועל סמך הממצאים העובדתיים וממצאי המהימנות שקבעתי, הגעתי למסקנה כי המאשימה הוכיחה ברמה הנדרשת במשפט פלילי את עובדות כתב האישום.

אשר על כן, אני מרשיע את הנאשם בעבירה של **פציעה כשעברין מזויין** לפי סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, וכן **בעבירה של החזקת סכין למטרה לא כשרה** לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

ניתנה והודעה היום ג' טבת תשע"ו, 15/12/2015 במעמד הנוכחים.

שלמה בנג'ו , שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

נדחה לשמיעת טיעונים לעונש ליום 11.2.16 בשעה 11:00.

עד למועד האמור יוגש תסקיר משירות המבחן בעניינו של הנאשם.

עמוד 18

אציין כי הנאשם אמור להיות מוכר לשירות המבחן מתסקיר מעצר שנערך בעניינו (כפי שמוסרים לי הצדדים בעת הכתבת החלטה זו).

תשומת ליבו של שירות המבחן כי ניתן להזמין את הנאשם באמצעות בא כוחו עו"ד סעיד רכאב, 0544-900398. או ישירות אצל הנאשם: *****.

בתסקיר יתייחס שירות המבחן גם לעמדת קורבן העבירה.

תשומת לב שירות המבחן לכך שבפני ביהמ"ש הוצג מסמך "הסכם סולחה".

אשר לשינוי תנאי המעצר, בשים לב לעובדה כי תנאים אלה נקבעו לאחרונה ע"י כב' השופטת ש. ברסלב, אשר שקלה את העניין והחליטה בסופו של דבר עת שהחליטה, איני מוצא מקום להתערב בהחלטתה.

הנאשם מחויב בהתייצבות.

המזכירות תעביר העתק הפרוטוקול לשירות המבחן. כך יעשה גם הסניגור אשר מתבקש לוודא המצאת החלטה זו לשירות המבחן והתייצבותו של הנאשם למפגשים עם שירות המבחן.

ניתנה והודעה היום ג' טבת תשע"ו, 15/12/2015 במעמד הנוכחים.

שלמה בנג'ו , שופט